

HOOFDSTUK 1

WEER THUIS

Dummie, Goos en Klaas liepen de hal van het vliegveld uit. Hun vliegtuig uit Egypte was op tijd geland en alles was goed gegaan. Klaas zette de koffer neer en keek opgelucht om zich heen. ‘Jongens, het is gelukt, we zijn terug in Nederland,’ zei hij, alsof dat een wonder was. ‘We zijn niet neergestort en ik heb niet eens een hartaanval gekregen. En kijk eens wat een heerlijk weer. Ik zie wolken. Misschien gaat het straks wel regenen! Dat zou toch geweldig zijn?’

‘Dat hoop ik niet, pap,’ zei Goos. ‘O, kijk, daar aan de overkant staat meester Krabbel, bij zijn auto. Hij zwaait naar ons.’

‘Die komt ons halen,’ zei Klaas. ‘Joehoe!’

Dummie begon ook te schreeuwen. ‘**MAASHI!**
MAASHI! Wij ghebben ghevonden! Mijn land is nog in Egypte! Wij ghebben ghevonden! Ik ben gheweest in

ghraf van mijn pap! Ghoera! Is mooie ghraf, met mijn pap nog daarin!

Een paar mensen keken verbaasd naar hem om. 'Stil,' fluisterde Klaas. 'Zoiets kun je toch niet hardop zeggen?'

'Ja, maar ik wil vertellen...'

'In de auto pas!' Klaas pakte Dummie zonder pardon bij zijn arm en trok hem tussen de bussen door mee naar de auto.

Meester Krabbel stond bijna te springen van opwinding. 'Is het echt waar? Niet waar! Dat kan niet! Ik wil alles weten! Stap in!' Haastig duwde hij Dummie en Goos achterin en Klaas deed de koffer in de kofferbak. Zodra alle deuren dicht waren, barstte

Dummie los: ‘Wij ghebben ghevonden. Wij zijn gheweest in ghraf! Is echt waar! Is onder ghrond. Ik gheb ghezien! Is mooiste van allemaal!’

Meester Krabbel keek alsof hij een varken zag touwtje springen. ‘Is het echt waar? Dat kan niet! En had ik gelijk? Was het bij de andere piramides in Sakkara? Nee, het kan gewoon niet waar zijn!’ zei hij.

‘Maar het is wel waar, hoor,’ giechelde Goos. ‘Het graf was in...’

‘Still! Jij mag niet zeggen,’ zei Dummie. ‘Ghraf van mijn pap is op gheheime plaats. Niemand mag weten. Ik gheb ghevonden en ik gheb weer verstoppt.’

‘Maar ik mag het toch wel weten?’ vroeg meester Krabbel. ‘Ik had jullie juist nog allemaal tips gegeven.’

‘Tips was niet nodig. Ik weet ineens weer, want ik gha dromen. En ik zie scepter van Sadihotep. En Akila is daar. En Domme Daris, bij ghrot, zonder verband, en...’

‘Ho. Stop!’ zei meester Krabbel. ‘Ik snap er niks van. Wie is Sadihotep? En Akila? En wat was er met je verband? Ik wil alles weten. Begin maar helemaal bij het begin, dan rijd ik ondertussen naar huis.’ Hij startte de auto en ze reden weg.

‘Oké, ik doe bij begin,’ zei Dummie met een ongeduldige zucht. ‘In begin ik ben zielig met gheimwee. En toen wij ghaan naar mijn land, want wij ghaan zoeken ghraf van mijn pap, maar Klaas is bange watje voor vliegtuig.’

‘Ja, dat weet ik allemaal nog wel,’ grinnikte meester Krabbel. ‘Ik bedoel natuurlijk daarná. Toen jullie in Egypte aankwamen. Wat gebeurde er toen?’

Dummie vertelde over Egypte waar alles anders was geworden, behalve de woestijn. Over hoe hij op de grote piramide bij Gizeh had geklommen, over de kleinere piramides en over het museum in Caïro. Meester Krabbel knikte en viel hem geen een keer in de rede. Maar toen Dummie vertelde dat hij de mummie van zijn opa had gezien, trapte meester Krabbel van schrik zo hard op de rem dat iedereen met een ruk naar voren vloog.

‘Hé, we zijn hier niet in Caïro!’ riep Klaas geschrokken.

‘Oeps, sorry, maar... heb jij de mummie van jouw ópa gezien?’ vroeg meester Krabbel ongelovig.

‘Ja, ghij is in museum,’ zei Dummie. ‘Eerst ik zie scepter van mijn opa in ghlazen kast. En daarna ik zie mijn opa.’

‘Hoe is het mogelijk,’ mompelde meester Krabbel, terwijl hij weer gas gaf.

‘Het was verschrikkelijk,’ zei Klaas. ‘Hij lag gewoon in een glazen bak bij allemaal andere koningen in een zaal. Ze hadden hem zelfs voor de helft uitgekleed. Ik schrok me een aap.’

‘Pap, hou op!’ zei Goos. ‘Laat Dummie vertellen. Over zijn dromen en zo.’

Dummie vertelde verder, en meester Krabbel luisterde geboeid. Af en toe schudde hij zijn hoofd of mompelde iets, en toen Dummie vertelde hoe ze het graf voor het eerst zagen, stuurde hij van verbazing bijna de berm in, waardoor Klaas geschrokken riep dat vliegen nog minder eng was dan bij meester Krabbel in de auto zitten.

‘En nu wij zijn weer in ghroene Nederland,’ besloot Dummie.

‘En dat is allemaal in één week gebeurd? Dat kan gewoon niet,’ zei hun meester voor de duizendste keer.’

‘Ghraf is mooiste van ghele wereld. Alles is ghoud en ghelemaal mooie spullen en...’

‘Dummie, stop! Ik zie iets veel mooiers!’ riep Klaas. ‘Iets geweldigs! Iets prachtigs!’

Goos keek vlug naar buiten, maar zag niks bijzonders. ‘Wat zie je dan, pap?’ vroeg hij.

‘Ik zie koeien en gras. En kijk daar! Ik zie het bordje POLDERDAM! Hoera! We zijn weer thuis! Dit is het mooiste moment van onze hele vakantie!’

‘Mooier dan ghraf? Ghij is ghek gheworden!’ snoof Dummie.

‘Hoezo? Jij was toch ook blij dat je weer in je eigen land terug was?’ zei Klaas opgewekt. ‘Ik heb het toevallig wel over ons enige echte eigen Polderdam!’

Goos schoot in de lach. Polderdam was het saaiste dorp van de wereld, daar gebeurde nooit iets, maar zijn vader vond het er geweldig. En toen meester Krabbel even later hun erf op reed en ze uitstapten, begon Klaas bijna te dansen. ‘Ik rúík de koeien zelfs! O, die lucht! Dat is gewoon een cadeautje voor mijn neus!’ riep hij verrukt. Dat was Goos helemaal niet met hem eens. Maar goed, zijn vader was zo blij dat hij weer thuis was, dat hij het waarschijnlijk niet eens erg vinden als hij nu midden in een koeienvlaai zou stappen.

Klaas deed de deur open, raapte de post van de deurmat en ze liepen naar binnen.

‘Dan wil ik nu je foto’s zien,’ zei meester Krabbel tegen Dummie. ‘Die heb je toch wel gemaakt?’

‘Natuurlijk ik gheb. Mijn ghele land zit in foto-toestel. En ghele ghraf ook,’ zei Dummie trots. Hij deed zijn rugtasje open en haalde het fototoestel er uit.

Meester Krabbel zette het aan en begon te kijken. Klaas, Dummie en Goos keken vol verwachting naar zijn gezicht. De eerste foto’s waren van het vliegtuig, van de grote piramides en van hen alle drie. Meester Krabbel knikte en lachte en knikte. Maar opeens werden zijn ogen groot en Goos stootte Dummie aan. Nu was hij bij de foto’s van het graf van Dummies vader. Hoe meer foto’s meester Krabbel zag, hoe hoger zijn wenkbrauwen gingen. ‘Ongelofelijk. Ongelofelijk. En dit... Echt ongelofelijk,’ zei hij maar steeds. Dus dit is echt in het graf van Achnetoet? Al dat goud. En die spullen. En ik zie de kroon van je vader! Dat gelóóf je toch niet?’

Hij bekeek alle foto’s wel drie keer en deed pas na een hele tijd het fototoestel uit. ‘Dummie, je moet echt verschrikkelijk goed op die foto’s passen,’ zei hij met een zucht. ‘Je moet ze verstoppen. Niemand mag die ooit zien.’

‘Ja, ik gha doen,’ zei Dummie. ‘Maar nu ik gheb nog extra verrassing die niemand mag zien. Doe jij eerst ogen dicht.’

‘Moet dat?’ Meester Krabbel deed met tegenzin zijn

ogen dicht en Dummie deed de koffer open, pakte de scepter van Achnetoet en hield hem achter zijn rug. 'Jij doet open.'

Meester Krabbel keek nu alsof hij een hele kudde varkens zag touwtje springen. Met open mond staarde hij naar de zware gouden scepter met de ronde kop, die nog het meest op een toefje slagroom leek. 'Is... is die van je vader?'

Dummie knikte glunderend. 'Ik gheb meegenomen. Is souvenir van mij. Maar jij mag vasthouden.'

Meester Krabbel pakte hem aan en ging voorzichtig

met zijn vingers over de ingekraste hiëroglfen, de afbeeldingen van de goden en het ovaal met de naam van Achnetoet erin.

‘Mijn pap is ghrote koning, want alles in ghraf is van ghoud,’ zei Dummie. ‘Dit is mooiste scepter van allemaal. Zijn spullen is mooier dan in museum van Toetanchamon. Mijn pap is ghrootste en mooiste. En alle spullen is nog in ghraf, dus mijn pap kan alles meenemen voor reis naar Osiris. Dat is gheel ghoed.’ Goos zag zijn ogen schitteren. ‘Is niet ghelofelijk, ghè?’ zei hij trots.

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei meester Krabbel beduusd. Hij gaf de scepter terug aan Dummie. ‘Hoe hebben jullie die door de douane gekregen?’

‘Tussen wat kleren in de koffer,’ zei Klaas. ‘Dat was nog enger dan het vliegen zelf.’ Hij kreunde alsof hij het er nog benauwd van had, en meester Krabbel gaf Goos een knipoog.

‘Met de douane ging het allemaal goed,’ zei Goos. ‘Maar met mijn vader niet!’ En hij vertelde dat Klaas zo zenuwachtig was geweest dat hij op het vliegveld wel tien keer naar de wc was geweest, ook in Caïro, toen ze teruggingen. ‘Eén keer kwam hij eraf en toen ging hij meteen weer achter in de rij staan. Je had die mensen moeten zien kijken!’

‘Dat was voor de zekerheid. Die rij duurde wel tien minuten, hoor!’ zei Klaas.

‘Maar de bewakers vonden dat natuurlijk verdacht en toen gingen ze hem fouilleren!’ giechelde Goos.

‘Ja. En toen ghij lachte bijna dood,’ grijsde Dummie.

‘Lachen van het fouilleren?’ vroeg meester Krabbel niet-begrijpend.

‘Ja, hoor eens, ze kietelden onder mijn armen!’ zei Klaas verongelijkt.

Daarvan kregen ze alle vier de slappe lach.

Toen ze uitgelachen waren, pakte Klaas de stapel post en bladerde erdoorheen. ‘Hé, hier is een brief voor jullie,’ zei hij.

Goos pakte de envelop en scheurde hem open. ‘Kijk, het is een kaart van Ebbie! Ebbie viert zaterdag zijn verjaardag. O, dat is vandaag! Dan zijn we precies op tijd thuis!’

‘Wat is ook weer verjaardag?’ vroeg Dummie.

‘Dat is ... eh, dat je jarig bent. Dat Ebbie precies op deze dag geboren is. Of niet echt op deze dag, dat was elf jaar geleden. Maar vandaag viert hij zijn feestje. Ik bedoel...’ Het was eigenlijk best lastig uitleggen wat dat was, jarig. ‘Als je jarig bent, ben je gewoon een jaar ouder en groter,’ besloot Goos.

‘En wijzer, kijk maar naar mij. Ik ben al veertig keer wijzer geworden,’ zei Klaas.

Dummie dacht na. ‘Ben ik ook keer jarig gheweest?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk. Maar we weten niet hoe vaak,’ zei Klaas.

‘Dummie is tien of elf, toch pap?’ zei Goos.

‘Zoiets. Als we die vierduizend jaar niet meetellen, tenminste,’ zei Klaas. ‘En ik beloof je dat we jouw verjaardag ook gaan vieren.’

‘M A A S H I ! Wij ghaan vandaag jarig vieren!’ juichte Dummie.

‘Maar niet van jou, vandaag viert Ebbie het al. En ga er maar snel heen, want het is al vier uur.’ Klaas pakte een kleine stenen scarabee uit de koffer, die ze voor Ebbie hadden gekocht als souvenir. Toen pakte hij Dummie bij zijn schouders en trok een serieus gezicht. ‘Dummie, we moeten nog even een paar dingen afspreken,’ zei hij ernstig. ‘Luister goed. Ze gaan bij Ebbie van alles vragen, over Egypte, en over je vader en moeder, of ze al beter zijn. En maandag op school trouwens ook. Dan mag je absoluut niks zeggen. Moeten we dat nog even oefenen?’

Goos vond dat een goed idee van zijn vader. Ze hadden al eens vaker met Dummie geoefend wat hij wel en niet mocht zeggen, en dat had goed geholpen. Maar Dummie had daar nu geen zin in. ‘Ik weet al wat ik gha zeggen,’ zei hij opgewekt. ‘Wij ghebben ghedaan niks. Maar we zijn wel gheweest in ghraf, want iedereen in mijn land ghaat in ghraf.’

‘Dat is goed. Maar niet in het graf van je vader,’ zei Klaas.

‘Nee, dat wij kunnen niet vinden,’ zei Dummie. ‘En we ghebben ook niet ghemaakt foto’s van ghouden spullen, en wij ghebben niet ghouden scepter van mijn pap meegenomen.’

‘Fout. Dat moet je natuurlijk niet zeggen,’ zei Klaas. ‘Er is geen graf van je vader.’

‘Wel.’

‘Níét!’

‘Wel! Ben jij nu al vergeten? Ghraf is in fototoestel!’

zei Dummie verontwaardigd.

‘Plofzak Drollemans! Het wás er wel, maar we zéggen van niet! En er zijn al helemaal geen foto’s van! Begrepen?’ Goos schoot in de lach om zijn vaders draaiende ogen.

Dummie schaterde het uit. ‘Ik zeg niks. Ik ben niet toch ghek!’ gierde hij.

Eindelijk had Klaas door dat Dummie hem in de maling nam. ‘Plofzak Drollemans,’ mopperde hij nog een keer. ‘Nou, ga dan maar gauw. En als jullie straks terug zijn, heb ik pizza gebakken. We hebben iets te vieren. We zijn heel thuis gekomen en vanaf vandaag is alles weer normaal. O, jongens, kijk toch eens naar buiten. Weet je wat ik zie?’

‘Ja. Koeien en wolken,’ giechelde Goos. ‘Dag pap! Tot straks!’

In de keuken spoot Goos Dummie nog even snel in met toiletspray omdat hij alweer naar dode muizen begon te stinken. Terwijl ze hun fietsen uit de schuur haalden, bedacht Goos dat ze geluksvogels waren. Hun reis was geslaagd, omdat ze uiteindelijk het graf van Achnetoet hadden gevonden, en nu ze weer thuis waren, was iedereen nog steeds blij. Klaas met zijn koeien en met Polderdam, Dummie met zijn scepter en al zijn foto’s en hij zelf gewoon omdat iedereen blij was. En nu hadden ze nog een feestje van Ebbie ook. De dag kon gewoon niet meer stuk!

